

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 111/2016
09.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари извршног повериоца Н.В., извршитеља из К., чији је пуномоћник Н.Ј., адвокат из К., против извршног дужника ЈП „Србијагас“ из Н.С., ради извршења на основу веродостојне исправе, вредност потраживања 1.931,75 динара, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Новом Саду и Основног суда у Новом Саду, у седници одржаној 09.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој извршној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Привредни суд у Новом Саду.

Образложење

Дана 19.10.2015. године, Н.В., извршитељ за подручје Вишег и Привредног суда у К., поднео је Привредном суду у Новом Саду предлог за извршење, против извршног дужника ЈП „Србијагас“ из Н.С., ради наплате новчане тражбине од 1.931,75 динара са припадајућом каматом. Одлучујући о поднетом предлогу, Привредни суд у Новом Саду је донео решење Ив 2006/15 од 22.10.2015. године, којим се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, те је одлучено да се по правноснажности решења, предмет уступи Основном суду у Новом Саду, као месно и стварно надлежном. Решењем већа Привредног суда у Новом Саду Ипв (Ив) 172/15 од 28.12.2015. године, одбијен је приговор извршног повериоца, а наведено првостепено решење потврђено.

Основни суд у Новом Саду није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08 и 101/13) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), у вези члана 10. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, број 31/11), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Привредни суд у Новом Саду.

Одредбом члана 3. став 1. ЗИО, прописано је да је за одлучивање у поступку извршења и обезбеђења стварно надлежан основни и привредни суд, у складу са законом који одређује надлежност судова. Надлежност судова одређена је Законом о уређењу судова, којим је - чланом 25. став 1. тачка 1. прописано да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, па и када је у наведеним споровима једна од страна физичко лице, ако је странка у односу материјалног супарничарства, док према ставу 2. истог члана, привредни суд, између осталог, одређује и спроводи извршење на основу извршних и веродостојних исправа када се односе на лица из става 1. тачка 1. овог члана. Одредбом члана 22. став 2. истог Закона, предвиђено је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Правилна примена члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, подразумева да су привредни судови стварно надлежни да суде у споровима између домаћих и страних привредних друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. На исти начин се цени и испуњеност услова за одређивање надлежности привредних судова и када је у питању примена члана 25. став 2. Закона, што значи и у поступцима извршења и обезбеђења.

Субјективни критеријум за надлежност привредних судова је да се ради о спору између привредних друштава и предузетника. Предузетником се, у смислу члана 83. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/11 и 99/11), сматра пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и као такво је регистровано у складу са законом, а применом става 2. истог члана, физичко лице уписано у посебан регистар, које обавља делатност слободне професије, уређену посебним прописом, сматра се предузетником само ако је то тим посебним прописом предвиђено. Делатност извршитеља јесте регулисана посебним законом – Законом о извршењу и обезбеђењу, којим је, чланом 312. став 2, одређено да извршитељ обавља делатност као предузетник.

Имајући ово у виду, односно да се у конкретном случају ради о поступку извршења између извршног повериоца, који има статус предузетника и извршног дужника - јавног предузећа, правног лица које имају статус привредног субјекта, Врховни касациони суд налази да се ради о лицима из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, па је применом члана 25. став 2 овог Закона, за поступање у овом извршном предмету стварно надлежан Привредни суд у Новом Саду.

На основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**